

CERKVENI GLASNIK

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

izhaja zadnjo soboto v mesecu za naslednji mesec. - Posamezna številka 1— Din.

Po novi sveti maši.

Saj so vse tržiške cerkvene svečanosti lepe in veličastne, a letošnja novomašna slovesnost je bila pa še prav posebej nekaj izrednega. Kakor nevesta na poročni dan pričakuje ženina, odeta v lepa svatovska oblačila, tako je bila naša župnijska cerkev za novomašni dan skrbno očiščena, ovenčana in okusno okrašena. G. novomašnika Pavla Slaparja, tržiškega rojaka, je spremilo tudi izredno veliko število gg. duhovnikov in bogoslovcev k novomašnemu oltarju. Saj je bilo vseh kar 23. Med čestilci novomašnikovimi je bil pač najodličnejši prevzvišeni in presvetli gospod nadškof zagrebški ekselencja dr. Anton Bauer, ki se je tiste dni nahajal ravno na oddihu pri prijazni Sveti Ani. Prostorna naša cerkev je bila pri slovesnosti naravnost nabita vernikov. Prišli so v obilnem številu domači farani in tudi številni okoličani.

Prav je, da domača župnija napravi novomašniku prvi dan vzvišene službe svečan in lep. Saj se vrstijo potem dnevi različne vsebine. Seveda, vsi dnevi duhovniškega življenja so lepi. Pravzaprav najlepši in najbolj zaslužni tisti, katere smatra zgolj človeško pojmovanje za najtežje. Saj je duhovnik namestnik tistega, kateri je s križem svet odrešil.

Ko se dobri katoličani veselijo novega duhovniškega poklica, je pa brezbožni svet često poln sovraštva in zaničevanja. Znameniti pisatelj Mader pravi tako resnično: „Ob katoliškem duhovništvu se svet loči. Na eni strani so tisti, ki stavijo v duhovništvo neizmerno zaupanje, na drugi strani so pa tisti, ki odpirajo na duhovnika povodenj sovraštva in zaničevanja. Za katoliško duhovništvo se slavoloki hitro spreminjajo v krvavi oder.“

Brezbožneži bi pač radi postavili toliko vislic, kolikor je katoliških duhovnikov na svetu. Dnevi, ko katoliški škofje posvečujejo novomašnike, so zanje črni dnevi, ker se bojovníki Kristovi množijo. Zavedajo se pač moči in vpliva zakramentalnega poslanstva.

Prepričani so o resničnosti besed, katere je sovražnikom katoliške Cerkve neustrašeno zaklical znameniti voditelj katoliških Ircev O' Connel: „Vi zaničujete naše duhovnike. Ali jih sploh poznate? Ali veste, kaj ti ljudje naredijo, katerih sveto poslanstvo teptate z nogami? Naj vam povem: Iz proste volje postanejo duhovniki opora, varstvo, služabniki bolnikov in revežev. Če koga naših ljudi vse zapusti, če ga zapustijo svojci, sorodniki, nekdanji prijatelji, tedaj mu ostane edini prijatelj — katoliški duhovnik. S studom sveta obloženi zločinec, grešnik, ki mu preti božja in svetna pravičnost, najde še enega tolažnika. In ta tolažnik je katoliški duhovnik, ki revežu hoče in more pomagati z nebeškimi tolažili. Poglejte bolnika z nalezljivo boleznijo! Svojci se ga bojijo. Nekdo se mu pa približa, vztraja pri njem, stoji pri njegovem vzglavju, kjer diha takorekoč že smrt. Duhovnik je to, ki hoče rešiti le neumrjočo dušo s tem, da jo spravi z Bogom. Ali veste, kako pomembno je to opravilo? Ali ste že ležali kdaj bolni? Vi govorite zaničljivo o katoliškem duhovniku? Vedite, delavec, junak dolžnosti, dobrodelnosti in tvoritelj vezi človeštva z Bogom je duhovnik!“

Dolžnost in ljubezen nagibata slehernga duhovnika za delo v čast božjo in reševanje duš. Služabniki Kristusovi in oskrbniki božjih skrivnosti so duhovniki po besedah sv. Pavla. Da bi bili le vredni tega visokega poslanstva!

Roke novoposvečenih duhovnikov so se v preteklem mesecu z molitvijo in blagoslovom prožile nad naše ljudstvo. Naj se tudi naše roke sklepajo k molitvi za dobre duhovnike, ki so bili in so še vedno čuvarji naše časne in večne sreče!

* * *

Eden najbolj ganljivih prizorov pri novomašni slovesnosti je izročitev križa novomašniku pred odhodom v cerkev. Križ je duhovniku zvest spremljevalec celo življenje. Letošnjemu našemu novomašniku je bil križ izročen z originalno deklamacijo, ki jo je

zložil g. novomašni drug, bogoslovec Avgust Zavbi. Ker mnogi deklamacije niso mogli slišati, naj jo prinese še naš list:

*Pozdravljen, dragi brat, na novi poti,
ko prvič s hvaležnim slavospevom
kot svečenik Gospodu greš nasproti,
da daš mu sebe v dar pred Izraelom,
odkupiš brate po Njegá dobroti
in vodiš jih nasproti novim dnevom!
Vsa srca so se zdaj s teboj strnila,
nad veličast skrivnosti se sklonila:*

*Ker vzbudil je, kot v dnevih Zaharije,
Gospod med nami novega Krstnika,
da kakor luč sveta med brati sije,
jih vodi tja, kjer v zarji se svetlika
in zmagoslavno proti nebu klije
Jeruzalem, ves v krvi Rešenika.
O, tam preneha vsako domotožje
in duše tonejo v otroštvo božje.*

*On, ki je pot, resnica in življenje,
za nas uboge Jagnje darovano,
s teboj bo hodil skozi vse trpljenje,
hladil s poljubi srčno stran izžgano,
čez Golgoto te peljal v odrešenje
kot brat v cvetočo edensko poljano:
Očetova je volja, da stojiš
kot vrhu Golgote samotni križ. —*

Molitev za javne zadeve.

„Gospod, ali začnemo?“, mi je zastavila nekoč dobra oseba vprašanje, ko smo bili vsi pod vtisom preteče nevarnosti. Pa so že mnogi tedaj pričeli — z devetdnevniciami in drugimi pobožnostmi.

V Trziču dobre osebe mnogo molijo za splošne zadeve. Hvala Bogu. To je izraz prave ljubezni do bližnjega. Tudi sedaj imamo vedno polno zadev, katere naj priporoča naša molitev božjemu usmiljenju. Nekatere so bile navedene v uvodniku „Našega lista“ za kamniško in moravško dekanijo v mesecu juliju. Naj z istimi besedami priporoči molitev za javne zadeve tudi naš list:

Seznaniti vas hočem z besedo našega višjega pastirja. Na shodu ki ga je imel z gg. dekani, je izrekel besede: „Potreba je v današnjih časih, da se več moli za splošne javne zadeve.“

Morebiti smo res malo preveč vajeni, da v molitvi iščemo le sebe in svojih koristi. Svoje zdravje, zdravje svojih domačih, blagor hleva in polja, to imamo pred očmi. Za to molimo. In čim bolj nas sila privija, tem-

bolj molimo. Če se pa ne zgodi, kar hočemo potem pa gorje Bogu. Strašno besedo sem zapisal. Ali nemalokrat resnično.

Sebe torej vidimo, splošnim potrebam pa zapiramo svoje oko in mašimo svoje uho.

„I! Kakšne pa so splošne potrebe! Saj za nje niti ne vemo ne!“ Kratko povedano so splošne potrebe skupna last večje družbe, torej ne zadevajo le posameznega človeka ali le nekaj družin.

Po svojem obsegu so splošne zadeve lahko različne. Morebiti zadevajo le samo župnijo. Nameravan misijon ali duhovne vaje. Kakšen bo uspeh sv. misijona ali duhovnih vaj, ni odvisno samo od voditeljev, od domačih duhovnikov ali od misijonarjev, ampak mnogo mnogo tudi od župljanov. Skupna zadeva cele župnije mora biti vsakoletno prvo sv. obhajilo otrok. Kakor so ob rojstvu sv. Janeza Krstnika vpraševali „Kaj neki bo iz tega otroka?“ tako mora biti skrb cele župnije za to, kaj bo prišlo iz vsakoletnih prvoobhajancev. Vredni so naše molitve in naših skrbi. Vsaka župnija ima še marsikaj takega, kar bi lako spravili semkaj v tale predal.

Vsaka škofija ima spet svoje skupne zadeve. Samo eno naj omenim: skrb za dobre duhovnike. Ni je kmalu večje kazni za ljudstvo, kakor če jim manjka dobrih duhovnikov. O tem bi nam lahko naši bratje onstran mej napisali nekatero poglavje. Ni pa samo škofova zadeva, dati škofiji dobrih duhovnikov, marveč je to stvar vseh vernikov v škofiji. Molimo torej za svoje duhovnike: za tiste, ki so bili kdaj med nami, za tiste, ki so zdaj in morebiti še najbolj za tiste, ki šele bodo.

Omenimo nekatere naše splošne narodne zadeve. Vernost našega naroda doma in v tujini, skrb za naše izseljence, treznost našega naroda, proglašenje škofa Slomška in Baraga za svetnika. Mislim, da sami čutite težo teh skupnih naših zadev in da mi ni treba še posebej povdarjati, da so vse te potrebe vredne, da jih priporočamo dan za dnevom božjemu varstvu.

Koliko splošnih javnih zadev ima pa sv. Cerkev! Nekatere naj na kratko omenim. Skrb za mir med narodi. Povejmo na ves glas: Najboljša, najcenejša zveza narodov je in ostane sv. katoliška Cerkev s svojimi nauki o ljubezni do bližnjega. Ko bi narodi Cerkev malo bolj poslušali, marsikako razočaranje bi jim bilo prihranjeno. Molimo z njo za mir na zemlji. Opozarjam mimgrede, da bo poslej vsako prvo soboto v

mesecu pri Mariji Pomagaj ena sv. maša za ohranitev miru med narodi in stanovi in za blagor naše domovine. Naj bi se s to željo sv. očeta vsaj ta dan združili tudi mi po naših domovih!

Važna splošna cerkvena zadeva je in bo ostala za vse čase misijonstvo, skrb za razširjenje evangelija med pogani. Naj bi nas vse prešinila misel Gospodova: „Prositate torej Gospoda žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev!“

Samo še eno reč naj omenim; to so mesečni nameni apostolstva molitve. Najdete jih v vsakem Bogoljubu in v Glasniku Srca Jezusovega. Koliko bi bilo vredno, ko bi se vsi verniki zanje zavzeli in zanje molili!

Odkril sem vam celo vrsto javnih zadev. Vsi smo po svojih močeh dolžni, zanje delati in moliti. Da, delati in moliti. Ako Gospod ne zida hiše, se zastonj trudijo, kateri jo zidajo; ako Gospod ne varuje mesta, zastonj čuje, kdor ga varuje. Če bomo šli Bog in ljudje skupaj, eno pot, bomo z z delom in molitvijo mnogo dosegli.

Ljudje sami pa nič, nič, nič...

Naša sreča.

O, da bi vedela za božji dar! je dejal Kristus Samaritanki. Ona ni slutila, da ima Boga pred seboj. Mi pa se ne zavedamo, kolik dar smo prejeli pri krstu, kjer smo postali — katoličani, torej člani one Cerkve, ki je ni ustanovil ne Luter ne Fotij, marveč Kristus sam. Zato je prava, edino prava. Samo ona more človeka osrečiti.

Če bi nam katoliška Cerkve ne nudila nič drugega kot tolažbo in uteho in mir v zakramentu sv. spovedi, kako bi že zategadel morali biti hvaležno veseli, da smo rojeni v Cerkvi, od Kristusa ustanovljeni! Vsi resnobni in po miru vesti hrepeneči drugovrci nas zavidajo. — A krona naše edinstvene sreče je pač nedoumno bogastvo svete daritve in Zaklad vseh zakladov, v tabernaklju skrit. Vsak dan se v naših cerkvah daruje brezmadežno Jagnje Očetu: povejte, kje, v kateri veri in cerkvi se tudi prav vsak dan razlivajo milosti iz Golgote? In večna luč, mar ne gori edino v naših božjih hramih? Da, edinole mi, katoličani uživamo polnost čudežnih dobrot svojega Boga.

Premislimo samo to dvojno prednost naše vere in potem ne bomo trdili, da je vsaka vera enako dobra, in radi bomo priznali kot Luter svoji materi: Mati, v moji veri je dobro živeti, v katoliški pa umreti.

To in ono.

Bog povrni vsem, ki so za letošnjo novomašno slovesnost s tolikim veseljem in požrtovalnostjo pripomogli, da je bila slovesnost tako lepa. Župnik je bil pa skoraj najbolj vesel številnih pridnih rok, ki so snažile-ribale cerkev. Na poziv je bila letos obilno oživljena tudi ta zadeva. Tako je prav.

Visokega gosta smo imeli v drugi polovici julija v naši župniji. Pri Sveti Ani se je namreč mudil na letovanju prevzvišeni in presvetli g. nadškof zagrebški, ekselencja dr. Anton Bauer, s svojim g. tajnikom dr. Alojzijem Stepincem. Obiskal je visoki gost večkrat Tržič in se je udeležil tudi novomašne slovesnosti v cerkvi. Dne 23. julija se je mudil cel dan pri Sveti Ani tudi naš prevzvišeni nadpastir dr. Gregorij Rožman, ki je prav te dni obhajal srebrni jubilej mašništva. Ko sta prišla popoldne oba visoka kneza v Tržič, se je zbralo pred cerkvijo veliko župljanov. G. nadškofa je pozdravil s šopkom deček, g. škofa pa deklica. Bog ohrani oba visoka kneza!

Na Dóbrovo pri Ljubljani nameravajo pohiteti tudi letos Tržičani in sicer 8. septembra, da obišejo obenem še Rakovnik pri Ljubljani. Kdor se želi pridružiti, naj se oglasi do 20. avgusta g. A. Plečniku.

Ne vodite psov na pokopališče! To je nedostojno, ker psi razkopavajo grobe in iščejo še kosti pokojnih. Napravili so letos tudi že občutno škodo pri raznih nasadih. Tudi je nedostojno na pokopališču kaditi.

Iz rimo-katoliške vere sta izstopila:
1. Zupan Anica, nezakonsko rojena v Tržiču 148, dne 18. aprila 1901 služkinji Frančiški, samska, pristojna v Križe pri Tržiču, stanujoča v Ljubljani. 2. Dr. Jožef Luzar, sanitetni referent kr. banske uprave v Ljubljani, rojen v Tržiču 177, dne 20. marca 1885. Tako je sporočilo mestno načelstvo v Ljubljani.

Oznanila.

Za avgust.

5. Prvi petek v mesecu. Ob 6. sv. maša z blagoslovom. Na predvečer skupna molitev svete ure v župni cerkvi 8—9. — Sv. Ožbolt, ob 6. sv. maša za Dolince z darovanjem.

7. XII. nedelja po Binkoštih, prva v mesecu in porcijunkulska nedelja. Zjutraj pri 6. sv. maši skupno sv. obhajilo za može in fante, ki naj za porcijunkulsko nedeljo v obilnem številu pristopijo k mizi Gospodovi. Porcijunkulske odpustke je mogoče prejemati od sobote opoldne do nedelje opolnoči. Pogoj: obisk cerkve, prejem sv. zakramentov in mo-

litem šestih Očenašev, Zdrava Marija in Čast bodi pri vsakem obisku. — Na stranskem oltarju bo izpostavljena podoba sv. Franciška v češčenju.

10. **Sv. Lavrencij.** Ob 6. v župni cerkvi orglana farna sv. maša, ob pol 8 sv. maša pri sv. Andreju za kosarje in vse kovinske delavce.

14. **XIII. nedelja po Binkoštih.** Službe božje v navadnem redu.

15. **Marijino vnebovzetje,** zapovedan praznik. Ob šestih in desetih je sv. maša z dvema blagoslovoma, ob osmih z enim. Ob desetih je slovesna peta sv. maša. Popoldne ob pol treh pete litanije Mb.

16. **Sv. Joahim in Rok.** Ob petih sv. maša v cerkvi sv. Jožefa, ob šestih v župni cerkvi orglana sv. maša.

21. **XIV. nedelja po Binkoštih.** Službe božje ob 6. in 8. v župni cerkvi, ob 10. samo v cerkvi sv. Jožefa.

24. **Sv. Jernej.** Ob 6. orglana farna sv. maša.

28. **XV. nedelja po Binkoštih.** Službe božje v navadnem redu.

Shodi cerkvenih organizacij:

III. red: shod 7., vesoljna odveza: 12., 15., 22., 25.

Dekliška Marijina družba: shod 21., skupno sv. obhajilo 28.

Marijina družba za žene: shod 28.

Fantovska Marijina družba: po oznanilu v cerkvi.

Mesečna sv. spoved za šolske otroke: dečki 20., deklice 27.

Sv. maša na Kofcah: 14., 15. Če bo še kdaj možno, bo oznanjeno.

Za september.

1. **Sv. Egidij.** Ob osmih sv. maša pri sv. Ani za sosesko.

2. **Prvi petek** z običajno pobožnostjo v jutru in na predvečer.

4. **XVI. nedelja po Binkoštih, prva v mesecu in angelska nedelja.** Pri šesti sv. maši je mesečno sv. obhajilo za moške. Ob osmih je orglana sv. maša za čevljarke pomočnike, združena z običajnim darovanjem. Ob desetih je sv. maša le v cerkvi sv. Jožefa.

8. **Rojstvo prebl. device Marije,** nezapovedan praznik. Službe božje kot ob nedeljah.

11. **XVII. nedelja po Binkoštih.** Službe božje kot vsako nedeljo.

12. **Ime Marijino.** Ta dan in v osmini je mogoče prejeti popolne odpustke pod navadnimi pogoji.

14. **Povišanje sv. Križa.**

15. **Praznik Marije sedem žalosti.**

17. **Spomin vtisnjenja ran sv. Francišku.**

18. **XVIII. nedelja po Binkoštih.** Vse kot vsako nedeljo.

21. **God sv. Matevža.** Ob šestih orglana farna sv. maša.

21., 23., 24. **kvaterni dnevi.** V petek strogi post, v sredo in soboto prigtanje.

25. **XIX. nedelja po Binkoštih in kvaterna nedelja.** Od devetih do desetih se vrši pred Najsvet-

tejšim ura molitve za duhovnike. Pred cerkvijo je pušca za reveže Vincencijeve konference.

29. **Sv. Mihael,** nadangel. Ob šestih orglana farna sv. maša.

Shodi cerkvenih organizacij:

III. red: shod 11., vesoljna odveza 8., 17.

Dekliška Marijina družba: shod 18., skupno sv. obhajilo 25.

Marijina družba za žene: shod 25.

Fantovska Marijina družba in oba Marijina vrtca: shodi po oznanilu v cerkvi.

Mesečna šolska sv. spoved: dečki 17., deklice 24.

Sv. maša na Kofcah 8.

Župnijska kronika za junij 1932.

Junija v naši župniji rojenih: 11.

Junija v naši župniji poročeni:

Debelak Valentin, mizarški mojster, iz Dobrave pri Kropi in **Grilc Jera,** kmečka hči iz Visokega pri Šenčurju, poročena 6. junija.

2. **Papov Jožef,** čevljar, Tržič, Cerkevna ulica 26 in **Hribar Marija,** delavka, Tržič, Dekliški dom, poročena 11. junija.

3. **Vogelnik Viktor,** delavec, Tržič, Pred šolo 3 in **Duhovnik Franciška,** delavka, Tržič, Dekliški dom, poročena 25. junija.

Junija v naši župniji umrli:

1. **Velkavrh Stanislava,** hči delavca, rojena v Dolini 9. 11. 1930, umrla v Dolini, dne 4. junija.

2. **Podlogar Mihael,** kočijaž, rojen v Škocijanu pri Turjaku 6. 1. 1858, umrl na Slapu 41, dne 7. junija.

3. **Slapar Anton,** sin delavca, rojen v Dolini 7. 6. 1932, umrl v Dolini 109, dne 11. junija.

4. **Podrekar Janez,** zasebnik, rojen 19. 5. 1857 v Naklem, umrl na Bistrici 63, dne 15. junija.

5. **Meglč Antonija,** hči delavca, rojena v Tržiču 6. 6. 1932, umrla v Tržiču, Na Blekah 9, dne 21. junija.

6. **Pirc Libor,** predilniški uradnik, rojen v Eisenstadtu na Ogerskem 16. 5. 1887, umrl na Bistrici 66, dne 29. junija.

Junjska-poročila od drugod:

1. **Jelenc Vladimir,** rojen v Tržiču 141, dne 29. 4. 1908 in **Franciška Praunseis,** poročena v Beogradu 21. 2. 1932.

2. **Aljančič Alfonz** iz Bistrice in **Ovsenek Rozalija** iz Dobrave pri Kropi, poročena pri oo. franciškanih v Ljubljani 1. junija.

3. **Lakner Rudolf,** sin avtobusnega sprevodnika, se je rodil v ljubljanski bolnici 7. 4. 1932.

4. **Zupan Tatjana,** hči sedlarja, se je rodila v ljubljanski bolnici 17. junija.

5. **Mežek Janko,** sin delavca, se je rodil v ljubljanski bolnici 20. junija.

6. **Kunaver Ivana,** žena delavca, je umrla v ljubljanski bolnici 19. junija.

Za predstavnika in založnika: Anton Vovk, župnik v Tržiču. **Za urednika v Ljubljani:** Dr. P. Guido Rant, O. F. M. **Za Zadržno tiskarno v Ljubljani:** Srečko Magolič.